

Den první

Deníkový zápis Jaroslava Živného, úředníka na magistrátu, třicet let starého, majitele psa Alíka a pěstitele kaktusů.

Paní domovnice si včera večer zlomila nohu. Teď už je sice v pořádku, ale nějakou dobu si ještě poleží. Pan Mertlík dnes svolal schůzi všech nájemníků do svého bytu. Jeho manželka nás všechny pohostila čajem a zákusky. Pan Mertlík nám pak přednesl svůj návrh, tedy vlastně svůj plán. Nejdřív mluvil o tom, že bychom měli s chuděrou paní domovnickovou všichni soucítit. Poté konstatoval, že se teď paní domovnicková nebude moci o dům nijak starat, a tak je nutné, aby každý přiložil ruku k dílu. Návrh se všem velice líbil. Pan Mertlík pak svoji představu dál rozvíjel. Vymyslel, že v přízemí pověsí nástěnkou se seznamem úkolů a s lístečky se jmény nájemníků. Každý večer přišpendlí jednu jmenovku k jednomu úkolu a další den zase jinak, aby se všichni prostrídali. Jsem zvědavý, jestli to bude fungovat.

Úryvek z dopisu, který napsal starý pan Bidlo na psacím stroji značky Zeta svému bratrovi do Batelova

...Potom jsme dostali dort s heřmánkovým čajem, do pokoje sice trochu táhlo, ale co už. Mladý Mertlík se nám tam chvíli proslovoval o tom, jak špatně je na tom nebohá paní domácí. Posléze navrhl rozdělit práci na domě mezi nás všechny. Chce vyrobit tablo s podrobným výčtem všech úkolů a seznamem všech nájemníků, věřil bys tomu? Je to velice složitý systém. To když jsem já chodil na vojnu, tak si sice každý musel lautr pamatovat, ale všecinko bylo jasné jak boží den...

Část pravidelného večerního telefonátu paní Dagmar, prodavačky ve sportovních potřebách, matky dvou dětí a milovnice televizních seriálů.

...Zrovna sem dala ty brambory do trouby, když u nás zazvonili, jestli prej nepřijdem na pátou do bytu, jak ho máš ten mladý Mertlík, co si vzal sestřenici vod švagrové toho Živného z druhého patra, víš vo koho de. Tož som šla a hádej, o co de. Ne, to fakt ne. Chce akorát rozdělit práci na baráku. Což o to, udělat se to musí, chudák stará domovnicková, kde já ale na to vezmu čas? Nák se mi ten jeho systém nezdá, s tím budou určitě potíže.

Den druhý

Deníkový zápis Jaroslava Živného, úředníka na magistrátu, třicet let starého, majitele psa Alíka a pěstitele kaktusů.

Dnes jsme začali dělat podle plánu pana Mertlíka. Na mě připadlo zalévání květin na chodbách. Nejdřív jsem se tomu smál. Když jsem se dost nasmál, začal jsem si libovat, jaký to mám snadný úkol. Pak ale přišla srážka s tvrdou realitou. Než jsem obešel všechny patra, skoro dvě hodiny pryč. Taký jsem si vzal tu největší konev, abych to měl rychle hotové. Zásadní chyba. Lítal jsem s těžkou konví nahoru dolů, spoustu vody vycákal na zem a na svoje oblečení, teď mě navíc bolí ruce. Nikdy jsem si nevšiml, že tady těch kytek máme tolik. V zimě jich většinu paní domovnicková nosí do sklepa, prý kvůli vytápění. Nechápu, jak dokáže ty těžké květináče odnést úplně sama. Doufám, že se do té doby uzdraví, snášet všechny ty kytky do sklepa by byla moje smrt. Zítra snad dostanu o něco lepší úkol.

Úryvek z dopisu, který napsal starý pan Bidlo na psacím stroji značky Zeta svému bratrovi do Batelova

...A to teda byla, milý bratře, nepopsatelná lumpárna. Nemohl jsem uvěřit svým očím, když jsem si na nástěnce přečetl: „Bidlo-Umývání schodů ve 3. patře“. Šly na mne mdloby. Jak jistě víš, mám potíže, když se chci ohnout pro pouhý papírek na zemi a teď jsem měl umýt tolik schodů, hrůza. Svě rozhořčení jsem mladému Mertlíkovi sdělil. Ten se ohradil, že úkoly přidělil zcela náhodně, aby to bylo spravedlivé. Jakápak je tohle spravedlnost, když někdo mladý zalévá kytičky a já starý muž se mám hrbít u umývání schodů? Zachránila to ta mladá holka Oujeských. Ochotně se nabídla, že za mne ty schody umyje. Chtěl jsem se jí nějak odvděčit, a tak jsem na svá bedra vzal luxování v prvním

patře. Žádná sláva, ale nakonec se mi to tam přeci jenom podařilo tím luxem trochu vysmýčít, aniž bych došel újmy na zdraví. Hrozím se, co bude zítra...

Část pravidelného večerního telefonátu paní Dagmar, prodavačky ve sportovních potřebách, matky dvou dětí a milovnice televizních seriálů.

...No, a prej že se s tím už nedá nic dělat. Chudák starej Bidlo, ještě že ho zachránila mladá Janička. Já jsem teda vyfasovala pomoc starý bábě Hamerský. Ne, vona není úplnej mrzák. Ne, dementní taky není, to si pleteš se starou Vajtingerovou. Jenom už prostě hůř chodí. Stačilo udělat malej nákup a pověsit prádlo. Bába je teda příjemná jak vosina v zadku, ale bylo mě jí přece jenom trošku líto. Kdoví, jak skončím já, až se děcka vypaří a Láďa natáhne bačkory. Snad se vo mě taky někdo postará. No jo, člověk se holt pořád učí. Vono je vlastně celkem fajn, že to tak vyšlo, hřeje měteď u srdíčka, normálně bych si jí ani nevšimla. Musít tam zajít častějč, třeba ta stará bába časem roztaje a bude s ní kloudná řeč...

Část z toho, co táhlo hlavou paní Hamerské. Je jí 76 let, žije sama a špatně chodí.

...No jo, ta mladá Dagmarka není zase tak špatná ženská. Ne jak ta domovnicková. Já dobře vím, po kom před třiceti lety koukal můj Emil Jo, to už snad ani není pravda, těch let, co odešel, jak kdyby to bylo včera, dědek stará, to z měl z toho chlastání. Zkusím tý mladý uplést nový rukavice, ať vidí, že ještě nepatřím dva metry pod zem.

Den třetí

Deníkový zápis Jaroslava Živného, úředníka na magistrátu, třicet let starého, majitele psa Alíka a pěstitele kaktusů.

Tak teda dneska to byl fakt nářez. U svého jména jsem našel cedulku „Vyčistit okapy“. Už odmala mám strach z jakéhokoliv lezení po žebříku a teď tohle! Zašel jsem si postěžovat k panu Mertlíkovi. Copak se okapy čistí každý den? On mi odpověděl, že ne, ale že teď je perfektní příležitost to udělat. Pak tvrdil něco o spravedlivém rozdělování práce. A prý ať už si přestaneme stěžovat, vždyť dělá, co může. Objevil se tam i starý pan Bidlo, který křičel něco o měsících v nějakém poklidném baráku, nechápu proč, všechno se tím jen zhoršilo. Do toho pan Oujeský uklouzl na podlaze, kterou předtím vytřela paní Dagmar. Nic moc se mu nestalo, možná odřený loket, ale o to víc se rozčiloval.

Úryvek z dopisu, který napsal starý pan Bidlo na psacím stroji značky Zeta svému bratrovi do Batelova

...Mladý Mertlík nás brzo přivede se svým seznamem do záhuby. Někdo třeba už druhý den pouze utírá prach a jiný se zase hmoždí s umýváním schodů. Nehoráznost. Nebyl jsem sám, kdo si přišel postěžovat. Spousta hluku a nevyřešilo se nic. Snažil jsem se zúčastněným připomenout Nerudovu povídku Týden v tichém domě, ale bez odezvy. Tak už konečně přestaňte s těmi debatami lidí a něco podnikněte. Věci se nezmění samy, já jim to říkám pořád...

Část pravidelného večerního telefonátu paní Dagmar, prodavačky ve sportovních potřebách, matky dvou dětí a milovnice televizních seriálů.

...Zatím celkem pohodka, není to tak blbý, jak jsem se bála. Dneska jsem na našem patře umývala okna. Však už to ty skla potřebovaly, domovnicková přece nemohla zvláda všechno. Část lidí je se stavem věcí spokojená, část teda ne...

Den čtvrtý

Deníkový zápis Jaroslava Živného, úředníka na magistrátu, třicet let starého, majitele psa Alíka a pěstitele kaktusů.

Včera jsem si myslel, že už to horší být nemůže. Šeredně jsem se spletl. Vyšlo na mě „Luxování ve sklepech“. Šel jsem Mertlíkovi říct, že je to pěkný nesmysl. Před jeho dveřmi už stálo několik dalších

nespokojených lidí. „Co to pořád máte,“ odbyl nás „je nás hodně, takže toho taky můžeme hodně udělat. Já jsem přece na seznamu s vámi, tak už si konečně přestaňte stěžovat.“ Začali jsme křičet, že ty úkoly jsou nesmysl, ostuda a tak dále, asi pět minut. Potom starý pan Bidlo řekl, že s tímhle nesmyslným systémem už nechce mít nic společného. Buďto si úkoly rozdělíme sami nebo vůbec. Mertlík pak uraženě práskl dveřmi. Jakmile zmizel, začali jsme se nadšeně domlouvat na novém rozdělení. Řešilo se to dlouho ale nakonec všechno dopadlo ke spokojenosti úplně všech, nikdo si mi alespoň nestěžoval.

Úryvek z dopisu, který napsal starý pan Bidlo na psacím stroji značky Zeta svému bratrovi do Batelova

...Mladý Mertlík už to tedy vzdal. Ale lidé chtějí pokračovat. Na chodbě se dlouho rokovalo, jak to bude dál, moc se toho ale nevyřešilo...

Část pravidelného večerního telefonátu paní Dagmar, prodavačky ve sportovních potřebách, matky dvou dětí a milovnice televizních seriálů.

... a pak Mertlík konečně vypadnul. Začli jsme se dohadovat, kdo, co a jak. Nejvíce všechno organizoval ten Živnej z druhého patra, do toho bych to nikdy neřekla. Jó, ale pod kontrolou to teda neměl. Všichni se postupně začali handrkovat mezi sebou. Nikdo ho už pak neposlouchal, tak jsem to vzdala a šla si po svejch...

Přepis toho, co napsal pan Mertlík na bílý papír formátu A4, který potom zmuchlal a hodil do koše.

Tři hodiny! Tak dlouho jsem to vymýšlel! Plus hodina každé den na sestavování! Vzal jsem si den volna v práci a co udělají oni? Vykašlou se na to, blbci! Mám já tohle zapotřebí?

Den pátý

Deníkový zápis Jaroslava Živného, úředníka na magistrátu, třicet let starého, majitele psa Alíka a pěstitele kaktusů.

Tak jsme douklízeli. Všichni se na můj plán vykašlali. Nikdo už nic nedělá, každý jenom na svém. A to jsem se včera tolik snažil. Když už jsou takoví, je to jejich věc. Dům musí počkat, dokud se paní domovnicková neuzdraví, však se svět nezboří. Všechno lepší než ty Mertlíkovy nesmysly, takhle je to určitě lepší.

Úryvek z dopisu, který napsal starý pan Bidlo na psacím stroji značky Zeta svému bratrovi do Batelova

...Rozhádání hlupáci, to nemohlo dopadnout dobře. Ani jeden z nich nemohl ustoupit, každý chtěl tu nejlepší práci pro sebe a pokoušel se nepříjemných úkolů zbavit. Jímá mne hrůza z toho, jak snadno došlo k rozepři. V domě je teď ticho. Málokdo se zdraví, sousedé se sobě navzájem vyhýbají. Mladý Mertlík se s nikým nebaví, v koutech se pomalu usazuje prach. Je mi úzko, bratře. Nechtěl bys za mnou přijet?

Část pravidelného večerního telefonátu paní Dagmar, prodavačky ve sportovních potřebách, matky dvou dětí a milovnice televizních seriálů.

...A pak, že se prej menuje Maruška. Ukazovala mi fotky svého muže. Chudák bába Hamerská, teda Maruška, v životě zažila hodně nepěkných věcí a pak zůstala úplně sama. Proto taky byla ze začátku kyselá jak šťovík. To mi neuvěříš, co mi dala. Ne, na co to myslíš, prosimtě? Pletený rukavici, moc pěkný. Stačilo pár návštěv a hnedka je z ní jinej člověk. Jo, máš recht, aspoň k něčemu ten Mertlíkův projekt byl. Jináč, barák teď nikdo neudrzuje, všichni rozhádání. To se ale přece dalo čekat. Nadšení pro dobrou věc, to jo, ale musí ji udělat někdo jinej. Ohleduplnost a zdravěj rozum taky nikde. Kdyby si tak každéj konečně přestal hledět svého, tak to by byl úplnej ráj na zemi. Hele, tak zdarec, musím končit, mám polívku na sporáku.